

כוונות נסתרות

קרן גנון רופין

קרן גנון-רופין

כוונות נסתרות

קרן גנון-רופין

כוונות נסתרות

כוונות נסתרות

מאת

קרן גנון־רופין

© 2018. כל הזכויות שמורות לקרן גנון־רופין.
אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, למכור, להפיץ או
לאחסן במאגר מידע אלקטרוני או אחר קטעים מספר זה או את
כולו ללא אישור מפורש בכתב מהמחברת.

דאנאקוד: 13120901335

עריכה: לי ריכטר היבשמן
עריכת לשון: שרון צוהר
הגהה: דקלה מעיין
עיצוב הכריכה: מיקי קדוש
צילום הכריכה: אורנית לוקאץ
עימוד: גרינהויז – הרצליה

"Honor thy error as a
hidden intention"

– Brian Eno

"כבד את טעותך ככוונה נסתרת."
– בריאן אינו

הספר הזה מוקדש
לכל מי שוויתרה על אהבה.

פרולוג
דצמבר 2012
שדה התעופה בן גוריון

רותם

"היי, חומד, תסתכלי עליי."

מחובקת בזרועותיו החסונות והגדולות של דביר, החבר שלי ואהבתי הגדולה בשלוש השנים האחרונות, אני עוצמת את עיניי, מסרבת לנתק את עצמי מגופו השרירי והחם.

בתום כמה דקות שבהן אנחנו נושמים זה את זה, אני מרגישה את גופו מתנתק ממני קלות ואצבעו מרימה את סנטרי. עיניי מביטות בעיניו החומות והחיוך שנמתח על פניו מצליח בקלות להעלות חיוך על פניי ולרומם את רוחי ולו לרגע אחד קטנטן.

"ניפגש בעוד שבועיים. מה הם שבועיים, רותם?"

עצובה וזועפת, אני משיבה לו באופן הכי ילדותי שיש.
"שבועיים, דביר. זה שלוש מאות שלושים ושש שעות."

צחוק בריא בוקע מגרונו והוא מהדק את אחיזתו סביב גופי.
"שלוש מאות שלושים ושש שעות," הוא לוחש באוזני, "זה נשמע הרבה זמן, אבל בסופן את תצטרפי אליי. זה אומר... בואי נחשב את זה מהר, אנחנו הולכים לבלות יחד אלף שלוש מאות שלושים וארבע שעות. זה הרבה מאוד זמן שיאפשר לי לבצע כך את

זממי." הוא זוקר גבה בשוכבות. אני נאנחת ומנשקת אותו כאילו לא נתראה שוב ומשחררת אותו אל אולם הטיסות היוצאות. הטיסה שלו תצא בעוד שעה למדריד ומשם הוא ימשיך לבואנוס איירס. הוא שולח את ידו לנגב את דמעוטיי הסוררות ובצעד קטן, מתקרב אליי. הוא מנשק אותי ברכות, ובתנועות שפתיים ללא קול הוא מוסיף: "שבועיים, בייבי." הוא פוסע לאחור לעבר דלת הכניסה לאולם, מפריח עוד נשיקה באוויר, מסתובב ונבלע בין המון האנשים. וזהו. אני כבר לא רואה את פניו. לו ידעתי מה צופן לנו העתיד, לא הייתי משחררת את ידו.

שבוע לאחר מכן – ירושלים

קרני השמש השקרניות של חודש דצמבר חודרות מבעד התריסים אל חדרי, מלטפות ברוך את גופי וצורכות את עיניי. לא ממש אכפת לי, כי אני יודעת שהבגדים שאלבש הבוקר, לראשונה זה ארבע שנים, לא יהיו יותר מדי צבא. להתראות מדים אפורים, שלום לך חופשת שחרור מתוקה שלי. לאחר שבוע הסתגלות קצרצר אתעופף לדרום אמריקה, אל החבר החתיך שלי ואל החופשה המדהימה שתהיה לי.

אני שומעת את אימי קוראת בשמי ודופקת על דלת חדרי. "רותם, את ערה?" טון קולה מבוהל. אני מתרוממת לשיבה במהירות ושואלת בחדות: "כן, אימא. הכול בסדר? קרה משהו?"

הדלת נפתחת והיא נכנסת, גופה רועד ועיניה דומעות. ליבי קורס בשנייה, אני מופתעת לראות את אימי החזקה בוכה ככה לפניי. אני מתרוממת וניגשת לאחוזי בכתפיה, פניקה מזדחלת לאורך עמוד השדרה שלי, עושה את דרכה למוחי כנחש פיתון המאיים לחנוק אותי. "אימא, דברי איתי! אבא, תמיר, הם בסדר?" "כן... כן... הם בסדר. רותם, מאמי, זה... זה... דביר." קולה

רועד, היא מתקשה להמשיך. אני מרגישה את נחש הפיתון מתקדם במעלה חזי, מאיים לכבוש את גרוני. אני מרגישה את חיבוקה מתהדק סביבי – דבר המקשה עליי לנשום.

“אימא, דברי!” אני מרימה את קולי, “מה קרה עם דביר?”
“היה... היה... היה פיגוע בבואנוס איירס. זה קרה בחצות. אבא של דביר התקשר עכשיו וסיפר שדביר היה שם ו...” עכשיו הפיתון הארוך הזה ממש לוחץ על קנה הנשימה שלי.
“ומה, אימא?” אני זועקת בקול צרוד, “דברי! קרה לו משהו? הוא נפצע?”

אלו שאלות מיותרות, אני פשוט מרגישה שהנורא מכול קרה. אם הוא היה נפצע, היא לא הייתה רועדת לי ככה בין הידיים. המגע שלה מגביר את הרעד בכל גופי, אני מתקשה לעמוד על רגליי, מנענעת בחוזקה את ראשי. ידיה עולות אל לחיי ומחזיקות את פניי, כדי שלא אתמוטט. היא משעינה את מצחה על מצחי, לוחשת בעצב שמפלה את ליבי לחתיכות קטנות: “אני כל-כך מצטערת, רותמ'קה. דביר לא שרד את הפיגוע. הוא נפטר בדרך לבית ה...”

גופי לא מסוגל לשמוע את סוף המשפט, ואני מקיאה עליה ועליי, מבקשת להקיא מגופי את הבשורה שהרגע קיבלתי. דמעות מציפות את עיניי וזולגות כמפל גועש על לחיי, על אפי, על שפתי ועל סנטרי. דמעות שמוודאות שכל נקודה בפניי תקועקע בכאב שאני חשה, ושחוש עוד שנים רבות.

“לא. לא. זו טעות. אימא, יש כאן טעות. ראיתי אותו לפני שבוע... אני טסה לפגוש אותו בשבוע הבא. זה לא יכול להיות. זה לא יכול להיות!!!” אני זועקת בקול שבור.
“אלוהים, רותם. ההורים שלו קיבלו טלפון ממשרד החוץ לפני שעה.”

אף פעם לא ידעתי איך זה באמת מרגיש כשמפסיקים לנשום,

קרן גנון־רופין

אבל כנראה הצליח לו, לנחש הפיתון. עננה שחורה מכסה את שדה ראיתי. אני נותנת לכל המלאכים השומרים עליי לחבק אותי. אחרי זה, אני לא מרגישה דבר.

פרק 1
דצמבר 2016

רותם

הווה – ירושלים

איזה עצבים, אלוהים.

אני מאחרת, ואין רמז לחנייה עלובה פנויה במקום המחורבן הזה. אני מסננת קללה מבין שיניי. כבר קרוב לארבעים דקות שאני מנסה למצוא חנייה, ליד הקמפוס של אוניברסיטת הר הצופים בירושלים.

אני מאחרת לריאיון חשוב ומתחילה לראות איך החלום שלי נוזל מבין אצבעותיי ומתאדה לו.

אפילו שקור כלבים בחוץ, זיעה נוטפת במורד עורפי מהלחץ להספיק להגיע לריאיון הזה ומהמתח. פתאום, כעשרים מטרים לפניי, אני רואה גבר נכנס למכוניתו ונושמת לרווחה. אלומת אור פורצת מהשמיים בליווי שירת הללויה. אוֹקיי, אולי היום הזה בכל זאת ייגמר טוב. אני ממתינה בסבלנות שהבחור יואיל בטובו לשחרר את חלקת האלוהים הקטנה שמחכה רק לי.

לאחר שהוא מפנה את החנייה, אני מבצעת בהתרגשות ניסיון להיכנס לחלקה הנכספת, אך לפתע, ממש משום מקום, ג'יפ לקסוס לבן חותך אותי בפראות ונכנס לחנייה שלי. כן, שלי. לרגע אני

חושבת שאולי אני הוזה, או טועה. אולי הייתה כאן עוד חנייה פנויה בצמוד שלא הבחנתי בה? מהר מאוד אני מבינה שהאדם הקדמון הזה פשוט גנב לי את החנייה. לא. לא. זה לא קורה לי. אין מצב שאני מוותרת.

אני צופרת ללא הפסק ומקללת אותו בכל קללה אפשרית. הבן־אלף החוצפן הזה בטח חושב שאם יש לו מכונית פלצנית, הוא יכול להרשות לעצמו לתפוס כל מרחב פנוי. "בן־אלף," אני ממלמלת.

הוא יוצא מהמכונית, מעיף מבט לעבר המכונית שלי ומסב את מבטו לעבר שער הקמפוס, מתייחס לצפירות שלי כאל צלילים מעייפים. עשן יוצא מאוזניי ואם ראיתי אדום אל מול עיניי לפני חצי דקה, אז עכשיו אני רואה שחור. פאקינג שחור. אני פותחת את חגורת הבטיחות ויוצאת במהירות מהמכונית. אין לי שום כוונה לתת לו לזוז משם. אני עולה על המדרכה ומתקרבת אליו. הוא בגבו אליי, הטלפון הנייד צמוד לאוזנו.

"הלו, אתה נורמלי? חטפת לי את החנייה!" אני שואגת עליו. "סליחה רגע." הוא זורק לעברי חצי מבט וממשיך לשוחח בנחת בטלפון.

בלי לחשוב פעמיים, אני חוטפת את הטלפון מידו ומצפה להתקף כעס מצידו.

"היי, סליחה? מה את חושבת שאת עושה?"

והינה הוא מגיע. אני מתעלמת בכעס מידו המושטת לעברי, בוחנת אותו. הוא נראה לא רע בכלל, אם מתעלמים מהעובדה שהוא התנהג עכשיו כמו חתיכת ניאנדרטלי. אני משחררת ממוחי במהרה את המחשבה הסוררת. "לא הקשבת למילה שאמרתי קודם? תפנה לי את החנייה, ואחזיר לך את הנייד," אני יורה.

"את צוחקת עליי? את הטלפון, ליד שלי, עכשיו! אין לי מושג

על מה את מדברת, לא ראיתי אותך. נכנסתי לחנייה כי היא הייתה פנויה," הוא עונה בזעם עצור. פאקינג ניאנדרטלי.

"אתה צוחק עליי? תקשיב, מר קדמון, אני מאחרת לריאיון חשוב מאוד, אתה חייב לפנות לי את החנייה ועכשיו. אני מחפשת חנייה כבר ארבעים דקות, ותאמין לי שאני לא אורבת לנהגים חונים ומציגה בפניהם את 'עלובי החיים' בחמישה שקלים." אני מסמיקה מכעס.

הוא מסתכל עליי שניות ארוכות בחיוך מאופק, ידיו משולבות על חזהו. "את מבינה שקראת לי עכשיו 'מר קדמון'? זו לא בדיוק הדרך להגיע אל חדרי ליבי. גם אני מאחר לפגישה, וזה שהטלפון שלי אצלך, מקשה עליי לעזור לך."

משהו במבט וביציבה שלו משרר לי נינוחות קשוחה ורכה בעת ובעונה אחת וזה מבלבל אותי. הייתי יכולה להודות שאני חושבת שהוא גבר מרשים אם הייתי נדרשת לכך, אך זה דבר שלא הייתי עושה בחיים, לא במצבי, ולא עכשיו. אני נוטשת את ההרהורים, אין לי זמן לזה כרגע.

לעזאזל. כרגע, כדי להגיע לפתרון המיוחל – אני חייבת להיות חכמה ולא צודקת, אחרת הלך עליי ועל הריאיון. אני נאנחת.

"תראה, אני מתנצלת שקראתי לך 'אדם קדמון'," אני אומרת בקול יציב, "אני מחזירה לך את הטלפון ובבקשה תפנה לי את החנייה, זה חשוב לי ואני ממש מאחרת."

הוא מביט בי בעיניו הכחולות, ואני לא מצליחה לקרוא את הבעת פניו. כל שנייה שעוברת מרחיקה אותי מהגשמת חלומי ונראה לי שהוא מתחיל להבין את זה. הוא מושיט את ידו לעברי. "אויקיי, ניצחת. תחזירי לי את הטלפון ואפנה לך את החנייה." חיוך לא רצוני מתגנב אל פניי, רציתי לומר לו תודה, אבל למה שאודה לו? הוא מלכתחילה לא היה אמור לתפוס לי את החנייה. אני בכל זאת מודה לו כי זו מי שאני ומניחה בידו את הטלפון.

אצבעותיו נוגעות בכרית כף ידי ולפתע אני חשה צמרמורת. אני מרחיקה את ידי ממגעו במהירות. נדמה לי שאני שומעת אותו ממלמל, 'על לא דבר'.

"רותם דרור?"

המזכירה של הפקולטה לצילום קוטעת את מחשבותיי. אני מרימה את ראשי ועוצרת את הרעידות ברגל שמאל.

"את יכולה להיכנס, את לא צריכה לדפוק בדלת."

אלוהים, רותם, זה הרגע שלך. במזל גדול היו עיכובים בראיונות והספקתי להגיע בזמן לוועדת הקבלה של החוג לצילום בבצלאל. שנה שלמה חיכיתי לרגע הזה.

אני נכנסת אל חדר בינוני בגודלו, שבמרכזו ניצב שולחן ישיבות. מאחורי השולחן ישובים שלושה אנשים, אישה ומשני צידיה שני גברים. שלושתם מברכים אותי לשלום בנימוס. הבעות פניהם רציניות אך נעימות. אין לי מושג מה עובר בראשיהם ברגע זה. בזווית העין, אני רואה את התצלומים שלי, פרושים על השולחן. אחד הגברים מכחך בגרונו.

"שלום, רותם. שמי אהרון גל. אחרי שבחנו את העבודות שלך, אנחנו די מגובשים בהחלטתנו לקבל אותך לבית ספרנו לשנת הלימודים הבאה, אבל, כדי להיות בטוחים שקיבלנו את ההחלטה הנכונה, לגברת יוסף, ראשת המחלקה לצילום, יש שתי שאלות ונשמח אם תעני בכנות."

גברת יוסף מסדרת את משקפיה על אפה ומזדקפת בכיסאה. אני לא יכולה שלא להבחין בחוזה העצום, שנח על השולחן. אני נדרכת כשהיא מתחילה לדבר.

"ראשית, רותם, למה בחרת דווקא ללמוד אצלנו? ושנית, למה דווקא צילום?"

אני נושמת נשימה עמוקה. "ברשותך, אענה שלא לפי סדר השאלות. כשאבא שלי קנה לי את המצלמה הראשונה כשהייתי בת ארבע עשרה, לא הבנתי למה זו המתנה שהוא בחר עבורי. יכולתי להבין אם הוא היה קונה עבורי גיטרה קלאסית, מחבט טניס או ערכת ציור, אבל מצלמה? לא רציתי להעליב אותו, אז בשבתות, כשהיינו יוצאים לטייל, לקחתי אותה איתי והתנסיתי בה, למדתי להכיר אותה." אני מכחכחת בגרוני ונזכרת, עיניי בורקות מהתרגשות.

"בהתחלה, מוכן שצילמתי תמונות טבע פשוטות ואקראיות, והתאכזבתי מהתוצאה כשהן היו חוזרות מפיתוח. הייתי בטוחה שמה שראיתי וצילמתי – יבוא לידי ביטוי בשלמות בתמונה המודפסת. זה לא קרה. השלמות של הטבע לא באה לידי ביטוי במלואה בתמונות. אז קיבלתי החלטה שאני רוצה לדעת וללמוד יותר. נרשמתי לבית ספר לאומניות, לחוג צילום, כמובן. שם קיבלתי כלים. ככל שגדלתי והתבגרתי, הבנתי שהיכולת להקפיא רגע מתוך החיים – לתעד אותו בקליק אחד – זו תמצית השלמות." אני מוודאת שהם קשובים ושאני לא מתישה אותם בהתלהבותי. כולם עדיין מביטים בי ולכן אני ממשיכה. "לשאלתך הראשונה, מאז שאני זוכרת את עצמי ידעתי שאתם מוסד שלא מתפשר על איכות ושואף ליצירתיות ולחשיבה מקורית. אני באמת מאמינה שקיימות בי התכונות האלה וידועת שבעזרתכם אהדר ואדייק אותן."

בשלב זה נגמר לי האוויר והפה שלי התייבש לגמרי. שלושה זוגות עיניים נעוצים בי. הם אפילו לא מחליפים מבטים ביניהם. בחדר משתררת דממה מוחלטת ואז גברת יוסף קמה ומסדרת את חולצתה. "אני שמחה לבשר לך שנשמח לקבל אותך כסטודנטית מן המניין בחוג לצילום בשנה הבאה. ברוכה הבאה, רותם."

מתחתית הבטן שלי מטפס לו חיוך ענקי שמתפרץ ומתמקם במרכז הפנים שלי. עשיתי את זה!
אני רוצה לצעוק לכל העולם 'התקבלתי!' אבל יודעת שיש רק מקום אחד שבו אני רוצה להיות עכשיו, רק אחד שאני מתה לספר לו שהתקבלתי לבצלאל. לאלוהים יש כנראה כישרון לאחד רגעים שמחים ועצובים בדיוק באותו היום, רק בהפרש של ארבע שנים. כאילו הטבע מאזן את עצמו.

בתום האזכרה של דביר, כולם עוזבים את המקום ואני נשארת לשבת לידו. לאלוהים, אני שונאת לבוא לכאן. אין כאן כלום ויש כאן כליכך הרבה. הרבה מצבות ואפילו לא נשמה אחת חיה. לא משנה כמה זמן יעבור, זה עדיין כואב, מוחשי. אני נשכבת על גבי המצבה כך שאוזני נחה על השיש הקר, מחכה באופן הזוי לצליל שאני יודעת שלעולם לא יגיע. דמעותי מרטיבות את אותיות שמו. אני מרשה לעצמי להתכרבל כמו עובר ומספרת לו שעשיתי את זה. התקבלתי לבצלאל. כמו תמיד, רק השקט עונה לי כאן, השקט שמבהיר לי שכאן גרים רק המתים.

מסביב הרבה צמחייה, פרחים שפורחים בעיצומה של עונת החורף. מצחיק שגם אז, לפני ארבע שנים, השמש זרחה והשמיים היו נטולי עננים והכחול מילא לגמרי את השמיים. לרגע, אני חשה בקרני השמש המנסות להילחם בקור הנוראי ולחמם במעט את ליבי שקפא אז, בדיוק לפני ארבע שנים.

שבועיים לאחר מכן – תל אביב

"דקלה..." אני מנסה לחלץ בקושי רב ממיתרי קולי את שמה. לאלוהים, מתפוצץ לי הראש. צלצולו הטורדני של השעון המעורר

משול למישהו שמושך בשערי ומכאיב לי במקומות שלא חשבתי שיכולים לכאוב.

"דקלה... השעון. תכבי בבקשה." אני נוהמת בקושי, מתקשה אפילו להזיז את השפתיים. ישנו אולי שעתיים, כי כאלה אנחנו – חסרות אחריות. ידענו שהמשמרת תתחיל בשש בבוקר ושאסור לנו לשתות יותר מדי, אז מובן שהתעלמנו מכך. הבעיה היא שכאשר כולנו יחד, אנחנו משחררות רסן ומאבדות את זה לגמרי. מכאן המסקנה, שההבטחות שלנו לעצמנו לא עומדות במבחן המציאות.

רבע שעה מאוחר יותר דקלה מעירה אותי. "רותם, קדימה, בעוד חצי שעה המונית תגיע לאסוף אותנו, את מסוגלת לקום למשמרת?"

בכוחותי על אני מהנהנת לעברה. סחרחורת נוראית מאיימת להפיל אותי לרצפה ברגע שאני מנסה להתרומם מהמיטה. אין לי ספק – זו הולכת להיות משמרת נוראית. דקלה מניחה על השולחן לידי שני כדורי אדוויל, כוס מים וכוס קפה. אני מתפללת ששום דבר מפתיע לא יקרה במשמרת ולא חסרות סיבות לכך שזה יקרה.

"דקלה, נראה לי שאנחנו בצרות. חווה תרצח אותנו היום, מישהו הולך להיפגע."

דקלה ואני מביטות זו בזו ומתפקעות מצחוק. כמה גרועות אנחנו, חווה באמת תרצח אותנו. חווה היא מנהלת המשמרת הכי קשוחה במחלקת המבצעים, אולי בשדה התעופה כולו. היא גבוהה וגדולה כמו בובות הענק האלה שמסתובבות בדיסנילנד, שגובהן שבעה מטרים והן רכות אבל קשות בעת ובעונה אחת. היא כזו. בול.

אם את נכנסת למשרד שלה, תעשי את זה תמיד על קצות האצבעות, תוך צמצום הקולות האנושיים שיעידו על קיומך

למינימום. אל תעזי לפצות פה אלא אם כן היא תפנה אלייך באופן ישיר, ואם היא לא תפנה אלייך, אז את בצרות, כי כנראה המטוס שלך כבר בנחיתה ואין לך מושג בכלל שהוא שלך ואז מתחילה החגיגה.

לא פשוט לעבוד איתה, אבל עם כל זה, יש לה לב טוב, היא רק מתקשה להראות אותו באופן קבוע. אם מישהו מוצא חן בעיניה, לא חשוב מה הוא יעשה, היא תמיד תגבה אותו ותהיה שם בשבילו. אם לא, אז עדיף שהוא יבקש העברה למחלקה אחרת. אותי היא מחבבת, אולי אפילו אוהבת, אבל אין ספק שאם היא תריח עליי אלכוהול אהיה בכאלה צרות, שאפילו היושב במרומים בכבודו ובעצמו לא יעזור לי.

בשעה חמש בבוקר מחכה לנו למטה המונית שמסיעה אותנו לשדה התעופה. בנסיעה, מכשיר הקשר של נהג המונית לא מפסיק לטרטר לי במוח, כאילו חזרתי בזמן לתקופת שירותי הצבאי כקמב"צית בחיל האוויר. הראש שלי כואב ועל רמת הבחילה שיש לי לא כדאי בכלל לדבר. מה שבא לי עכשיו זה קודם כול לפגוש את האסלה ואחר כך לזחול בחזרה למיטה. זה כנראה לא יקרה. פישלתי. למה שתיתי ככה? הכי נורא זה שגם דקלה במצב הזה. איך, לעזאזל, אשרוד את המשמרת הזאת? רק אלוהים יודע.

"הו, הנה צילי וגילי! איזה יופי שהגעתן, כאלה רעננות ויפות," צוהל לעברנו דני, מנהל המשמרת. "אם אתן כל-כך רעננות על הבוקר, אז רותם, לכי וקבלי את בנגקוק – הוא מגיע עם גופה." "אלוהים, דני. זה מה שסידרת לי על הבוקר?" אני מגלגלת את עיניי, מתעלמת מהצורך להקיא שמתעורר בי.

"כן, אם את נוסעת מחר עם החבורה שלך ליהנות במילאנו, אז אין סיבה שלא אתעלל בכך קצת," הוא מחייך לעברי בחביבות. "מה זה, רותם? שתית? יש מצב שאני מריח אלכוהול?" נימת קולו משתנה, עיניו בוחנות אותי.

"מה? אהה... יצאנו אתמול, לא משהו רציני. אני לא שיכורה, הכול בסדר," אני מנסה להסוות את הבהלה שגואה בי. "לכי מהר לשתות משהו חזק ושחור לפני שחווה תגיע, אם היא תריח אותך..."

אני מייד קוטעת אותו. "כן, כן, אם רק תשחרר אותי אעשה את זה, ואף מילה לחווה, תעשה טובה," אני מתחננת. הוא צוחק. "בשבילך הכול, נסיכה. ואת, יקירתי," הוא פונה לדקלה, "מחכה לך בעמדה מטוס שיוצא לפריז. תעברי דרך הבקרים כדי לקחת תוכנית העמסה." מחדר המנוחה נשמעת מוזיקה שמחה של דרייק. אלמלא כאב הראש הנוראי שיש לי, הייתי פוצחת איתו בדואט חושני, אבל כל מה שאני רוצה זה להזריק קפאין חזק ומהר. אני יודעת שהישועה תגיע מחדר הבקרים. אצלם יש הכול.

כשאני נכנסת לחדר הבקרים לבקש קפה, רעש המדפסות שמדפיסות את חישובי המשקלים של המטוסים רק מעמיק את הסחרחורת שלי. בועז, מנהל חדר הבקרים, הוא הראשון שמרים את עיניו אליי. "בוקר טוב לך, היפהפייה הנרדמת. איזו טיסה את צריכה?" "תוכנית בצבע שחור בטעם קפה, ואם אפשר וזה לא מפריע לאיזון של המטוס, אז שים לי במחסן האחורי חצי כפית סוכר – אני עם מיגרנה שחבל על הזמן," אני עונה ביובש, מותשת. "מיגרנה עאלק. מי שמבשל חמין בערב שבת, שידע להכיל אותו בשבת בבוקר," הוא מדקלם.

"יופי, חכמולוג, עוד פנינה מבית היוצר של בועז חלימי?" "מי הדפוקה ששותה לפני משמרת? לא מספיק שטל האידיוט הגיע למשמרת לילה שיכור מהתחת והעמיס את המטוס ללונדון הפוך? המזל שלו היה שלא היו חומרים מסוכנים במטען והמשקלים היו זהים גם בקדמת המטוס וגם מאחור. את מסוגלת לעבוד בכלל?" הוא שואל בגיחוך.

"אם תשחרר לי קצת קפה ותפסיק לחפור לי, אז כן. ואני לא שיכורה." אני תוקעת בו מבט מצמית.
"כן, כן. קחי, זה במדף העליון בצד שמאל," הוא עונה בטון כנוע.

אני לוקחת קפה בזריזות ועפה משם. אני שומעת את דני צועק לי לצאת החוצה כי הוא כבר מבחין שהמטוס מבנגקוק נגרר לכיוון עמדת החנייה שלו. דווקא היום הוא הגיע בזמן? מרפי, אתה שומע אותי? לך תזריין.

לאחר כשעה, אני מסיימת לפקח על פריקת המטוס וחוזרת למשרד. בעודי נכנסת בפיזור הדעת אני נתקלת בזוג שדיים ענקי וכמעט עפה לאחור. נפלא, מצאת לך במי להיתקל, אני רוטנת לעצמי בשקט. גם נתקעת בשדיים של חווה וגם מגישה לה על מגש את הבל פיד? טיפשה.

"שחר פז לך, גברת דרור," היא מסננת.
"בוקר טוב לך, חווה. מצטערת, לא שמת לי לב." אני בטוחה שפניי חיורות מעט.

"כן, הרגשתי. את חוזרת מבנגקוק?"
אני מהנהנת, לא מעיזה להוציא הגה.
"אני רוצה שתוציאי את ניו יורק בעוד שעתיים, יש לך מנוחה עד להגעת המטוס."

אני פוקחת זוג עיניים מאושרות כמו אחת שהודיעו לה זה עתה שהיא עולה על מטוס ישירות למלדיביים. "אל תסתכלי עליי ככה, אם את לא רוצה שאתחרט. זה יעלה לך, גברתי. אולי עד שיגיע הזמן להעמיס את המטוס, ההנג-אובר שלך יחלוף. כשיתאים לי, אגבה ממך את החוב." שיט, מי כבר צייץ לה? "עכשיו לכי לשתות משהו ותחזרי אליי, יש לי כמה עבודות מע"צ לתת לך."
"תודה, חווה." מייד אני טסה לה מהעיניים. את הרע מכל עברתי – ושרדתי.

רבע שעה מאוחר יותר דקלה נכנסת לחדר המנוחה ואני מייד קופצת על ההזדמנות לתחקר אותה. "תגידי דקלה, גם את קיבלת מקלחת קרה על זה ששתינו אתמול?"

היא מתפקעת מצחוק. "מהממת שלי, הפרצוף שלך כל-כך מחוק, שחוך מלשים שלט על המצח 'אני שיכורה', עשית כבר הכול."

אוף, מה? אני כזו שקופה? כאילו קראה את מחשבותיי, היא אומרת: "לא. פשוט אני, בניגוד אלייך, יודעת להסתיר את זה מצוין, זה הכול." היא קורצת לי.

אני לוקחת את ספל הקפה, מתיישבת על הספה בחדר המנוחה ומשעינה את ראשי לאחור. אני מנסה לעצום את עיניי, אבל זה בלתי אפשרי. ראשי עדיין כואב והסחרחורת עדיין לא חלפה. אני מחברת את האזניות לנייד והשיר של אד שירן, thinking out loud מתנגן בראשי. אני מנסה להירגע קצת, כי ברור לי שלא יחלוף זמן רב עד שחווה תבוא לגבות ממני את החוב, הרי אין מצב שהיא תיתן לי לשבת ככה שעתיים בלי לעשות כלום. אני לא מספיקה לשמוע את השיר עד לסיומו לפני שנשמעת צעקה מהחדר השני. "רותם, בואי לכאן!"

אלוהים, למה תמיד בצעקות? אני מסננת לעצמי קללה בשפתיים חשוקות. "כן, חווה?" אני עונה במתק שפתיים. "איך את מרגישה?" היא בוחנת אותי שוב.

"אני בסדר גמור," אני מחייכת. "את צריכה ממני משהו?" אני שואלת ומשתדלת להישמע חיובית, בניגוד מוחלט למצבי הקשה.

"כן, תעלי לטרקלין נוסעי ה-VIP, חסרה להם דיילת, הם צריכים תגבור לשעה הקרובה." אני מביטה בה מזועזעת ומבוהלת. "לא הבנתי, חווה. את רוצה שאעלה עכשיו לטרקלין לעזור להם?" לא. בבקשה, לא.

"מה את לא מבינה, רותם? העברית שלי לא ברורה מספיק?"
היא נוכחת בחוסר סבלנות.

"אבל מה לי ולטרקלין? איך אוכל לעזור להם? מעולם לא
עברתי שם." שאלוהים יעזור לי, המקום האחרון שאני רוצה
להיות בו עכשיו זה הטרקלין.

"מעניין את הישבן השמן שלי. הם ביקשו עזרה והחלטתי שהם
יקבלו אותך."

עיניי נפערות. "נו, את לא רצינית, חווה." אני מתחננת על
נפשי, חשה את מעט השלווה שצברתי חומקת ממני במהירות
שיא.

"את עדיין פה? יאללה, טוסי לי מהעיניים ושימי לב לזמנים,
כי אם אצטרך להזכיר לך על המטוס לניו יורק, ממש אכעס ואני
בטוחה שאת לא מעוניינת בזה, נכון, רותם?"

בזה נחרץ גורלי המר. בחוסר חשק משווע אני עולה במדרגות
לכיוון הטרקלין. אני עדיין לא במיטבי ולחשוב על מתן שירות
לאנשים יהירים ומלאי חשיבות עצמית, שחושבים שהם קנו אותי
רק כי הם קנו כרטיס במחלקת עסקים מביא אותי אל סף הסבלנות
שלי, והשעה רק שמונה בבוקר.

אני דואגת לעצור בשירותים ולהסתדר. אני מתאפרת, אוספת
את שערי לקוקו מתוח ויוצאת לעבר הטרקלין.

הטרקלין רגוע, ברקע נשמעת מוזיקת בלוז שקטה. החלל בנוי
כאולם גדול, ספות מעוצבות ומפנקות בצבע שמפניה מפוזרות
ברחבי האולם, על הרצפה שטיחים מקיר לקיר ובצדדים יש תאי
עבודה למחשבים נישאים עם חיבורי USB עבור מי שרוצה לעבוד
בפרטיות. באמצע הטרקלין עומד מזנון עשיר.

התאורה מעומעמת. אין הרבה אנשים כרגע, אבל אני יודעת
שבגלל הטיסה לניו יורק והטיסה ללונדון, שאמורות לצאת
בשעתיים הקרובות, הוא עתיד להתמלא.

אני נעצרת בדלפק הכניסה. בדלפק עומדות שתי דיילות מטופחות למשעי ולחוצות במיוחד. תפקידן לקבל את פני הנוסעים, לכרכר סביבם, לעזור ולספוג מהם תלונות בלתי נגמרות כמו: 'למה אני יושב בחלון ולא במעבר?' אוי ואבוי. 'למה אני בשורה האחרונה של המחלקה ולא בשורה הראשונה?'. זה כל-כך לא מתאים לי, להתעסק בחרא הזה. אני אוהבת להתעסק עם המטוסים, הם יצורים דוממים, עשויים ברזל והכי חשוב – לא מדברים, לא רוטנים ולא כועסים, רק מבקשים שיטפלו בהם ויאכילו אותם כמו חיות מחמד נאמנות וצייתניות. נשמע נפלא, לא?

"היי, אני רותם מהמבצעים. הבנתי שחסר לכם כוח אדם, נשלחתי לעזור."

"היי, אני רומי וזו עמית. עד מתי תהיי איתנו?" הן מחייכות אליי במבטים נואשים.

"עד רבע לעשר, אחר כך אצטרך לחזור למבצעים ולהוציא את המטוס לניו יורק."

"א-וקיי", נושפת רומי בהקלה, נראית שמחה על כל עזרה. "אז צריך לבדוק שבשולחן המזנון לא חסרות צלחות או כוסות, שקנקני הקפה מלאים ויש מספיק קפסולות של נספרסו במכל ליד המכונה."

האם שמעתי טוב? איך, למען השם, הגעתי לפה? ואני חשבת לי לתומי, שימי המלצרות שלי נגמרו איפשהו בשנות התיכון. אני נאנחת בתסכול וניגשת למזנון, מביטה בו כאילו התבקשתי לחשב את הערך הקלורי של כל המוגש בו בשישים שניות. מאיפה מתחילים, לעזאזל?

אני מתכוננת להסתובב ולחזור לכיוון דלפק הכניסה ומוצאת את עצמי בפעם השנייה היום מתנגשת חזיתית במישהו, אבל הפעם התחושה היא לא של חזה ענקי ורך אלא ההיפך המוחלט – קיר פלדה חם ואנושי.

בהלה תופסת אותי, כי מהר מאוד אני מבינה שהתנגשתי בנוסע וזו פדיחה, ואם זה לא מספיק, מעוצמת ההתנגשות אני מועדת לאחור על המזנון. אסון בהתהוות. אני מרגישה זוג ידיים לופתות אותי אבל מהפניקה כל מה שאני שומעת זה את צעקותיהן של הדיילות ואת הצעקות שבוקעות מגרוני. רעש אימים של צלחות נופלות על כל תוכנן, פוגעות זו בזו ובמזל לא נשברות – הודות לשטיח.

הבהלה גורמת לי ללפות חזק את הזרועות שאוחזות בי. הזרועות חטובות ומוצקות למגע. אני מנסה להזדקף, להרים את ראשי כדי להתנצל, אבל ברגע שאני מרימה את עיניי אני מתאבנת. "את בסדר?" הוא שואל.

"אתה!" אני פוערת זוג עיניים המומות. מולי עומד מר קדמוני, בכבודו ובעצמו. הייתי מזהה אותו בכל מקום. ידיו עדיין אוחזות בי, גופו ומבטו מקרינים החלטיות וביטחון. עיניי נודדות אל זרועותיו, החשופות ממרפקיו. עורו שזוף כמו של גולש שנמצא כל הקיץ בים. שיוזף כזה מרוויחים בעמל רב.

שיט. שיט. זה לא קורה לי! תתאפסי, רותם! שוב המגע המחשמל הזה. בעודי מתאוששת מהתגובה הלא ברורה שלי למגעו, אני מחליקה בידי את חולצתי בניסיון לאסוף את עצמי.

"כן, אני בסדר. אני מצטערת, לא שמתי לב." אני מרכינה את מבטי ומשתמשת בתנועות הכרחיות בלבד, כדי שלא אגע בו שוב בטעות.

"כן, את זה כבר הבנתי. את צריכה לשים לב לאן את הולכת, יקירתי, למרות שזה היה די משעשע, להציל אותך בפעם השנייה." הוא מחייך אליי חיוך, שלתחושת, גובל בהתנשאות.

כעס עולה ומבעבע בי. להציל אותי? יקירתי? מה קורה פה? אני מרגישה שהטרקלין עולה על גדותיו מעודף הביטחון העצמי

שנוטף ממנו. מי הוא חושב שהוא, לעזאזל? אני מעקמת קלות את פי וגבותיי מתכווצות בהתאמה.

"נראה לי שאת כועסת על משהו."

וואו, הוא לא סתם קדמון, הוא קדמון גאון, אני מגחכת ביני לבין עצמי על ההברקה. תגובתו מעידה שהוא מתאמץ לפרש את הבעת פניי ולהגיב בהתאם. הדיילות מתייצבות לצידנו בבהלה. שלום, בואו חמודות, יש פה הרבה מה ללקק. אני מקמטת את פניי בסלידה. לאחר סקירה מהירה על אזור המפגע הן מבינות מהר שדרוש פה איש ניקיון שינקה את הברדק שגרמתי.

"אני לא כועסת," אני מתייחסת בביטול לפירושו השגוי להבעתי, "הייתי בגבי אליך ולכן גם אתה, יקירי, היית צריך לשים לב לאן אתה הולך. ולא זכור לי ש'הצלת אותי' כשגנבת לי את החנייה." אני עוטה על פניי חיוך מדומה.

הוא מתפרץ בצחוק. למה, לעזאזל, הוא צוחק? בשלב הזה אני כבר רותחת. "יש לך פה מתחכם, את יודעת?"

אני מתה למחוק את החיוך מעל הפנים היפות המתנשאות שלו. "באמת? ולך יש פה חצוף על גבול המתנשא." כפי שצפיתי, חיוכו נמחק באחת והוא נועץ בי מבט נוקב.

"מר הנדל, אתה בסדר? בבקשה, שב. אחת הדיילות מייד תיגש אליך. אני ממש מתנצלת," אומרת אחת הדיילות. צוות הלקקניות מתחילות בפעילותן המסורה. איכס. אני מגלגלת את עיניי. עוד ליקוק אחד ואקיא פה על כולם.

"אני מצטערת, עמית. אני חייבת לעוף. סליחה על כל הבלגן," אני מכינה את השטח להיעלמות שלי.

"את לא יכולה ללכת, אנחנו צריכות אותך פה. אולי תחזרי למחלקה שלך אחר כך?"

"אני לא יכולה, עמית. באמת מתנצלת." אני חייבת לברוח מפה מהר.

"אז את לא מכאן. הייתי צריך לנחש." הוא פונה אליי.
 "סליחה? מה זה בדיוק אמור להביע?" הכעס שאני מנסה
 להרחיק מתפרץ ממני במלוא כוחו. "אני לא מכאן והיית צריך
 לנחש? למה, לדיילות כאן יש פרצוף שונה משלי?"
 "כן, יקירתי. נראה שכן," הוא עונה בתוספת חיוך, שבנוסף על
 מילותיו מתדלק את כעסי בקצב מסחרר לגבהים חסרי תקדים.
 "אולי די עם ה'יקירתי' הזה? קצת מעצבן ודי נדוש, אתה לא
 חושב? אני לא יקירתו של אף אחד."
 "איזה מזל," הוא אומר. לא להאמין. הוא באמת אמר את זה
 עכשיו? איך הוא מעז? טוב, עד כאן. הספיק לי. המצב יכול רק
 להתדרדר מכאן.
 "אני מתנצלת, בנות, אבל אני חייבת ללכת," אני מכריזה
 בתיאטרליות שלא הייתה מביישת את גילה אלמגור בהצגת חייה.
 אני מוציאה את הטלפון ומוסיפה אלתור מהיר מהשרוול. "אופס...
 קוראים לי מהמחלקה, חייבת לחזור."
 הבעות פניהן של רומי ושל עמית מביעות ייאוש אמיתי, אבל
 אני מודה שזה לא מזיז לי. אני רק רוצה לעוף מפה. כשאני
 מסתובבת לצאת, אני חשה שזוג עיניים נעוצות בגבי, ממשיכות
 ללוות כל צעד שלי והופכות אותי מודעת לכל תנועה שגופי
 עושה.
 פאק, רותם, לא היית צריכה לדבר אליו ככה. הוא עלול
 להתלונן עלייך, וזה מה שחסר לך עכשיו. לא יכולת לספור עד
 עשר בלב לפני שפתחת את הפה? ועוד על מי? על נוסע שנראה
 כמו מיליון דולר, טס במחלקה ראשונה כמו מישהו שיש לו
 מיליון דולר ויכול לדאוג לפיטורייך ברגע? והכי גרוע? שהראש
 שלי עדיין ממשיך לכאוב.
 "איזו דבורה עקצה אותך, רותם? חזרת מוקדם, לקחת ברצינות
 את ההמלצה שלי להגיע בזמן," אומרת חווה כשאני נכנסת עצבנית

למשרד. היא מתעסקת עם לוחות הזמנים ואפילו לא מרימה את ראשה לכיווני.

"ראית איזו ילדה ממושמעת אני?" אני עונה בציניות קלה, מנסה להרגיע את עצמי בנשימות עמוקות.

"אז למה את נשמעת כמו מישהי שעוד רגע הולכת להרוג מישהו?" היא שואלת בחיך, עיניה עדיין נתונות לסידור שעל השולחן.

"סתם. רק שמעדתי בטרקלין על המזנון ועדיין מנקים את הבלגן שעשיתי שם."

היא מזדקפת מייד ויורה לעברי מבט המום. "מה? אני שולחת אותך לשעה אחת מזורגת לעזור שם רק כדי לגלות שגם עשית בלגן וגם חזרת חצי שעה לפני הזמן? מה יהיה, רותם? בוער לך בטוסיק לטוס כבר? אל תנסי אותי! בקלות אשבית לך ולשוקולד-מנטה-מסטיק שדבוקות אלייך את החופשה."

אני לא מצליחה להתאפק. "שוקולד-מנטה-מסטיק היו שלישייה, חווה. אנחנו חמש." אני מנסה בכוח לכבוש את צחוקי.

"את בטוחה שאת רוצה להתחכם עכשיו?"

לא הייתי חולמת על זה. "חס וחלילה, חס ושלום. בחיים לא. אצא עכשיו למטוס." אני מרכינה את ראשי מנתקת קשר עין איתה לפני שאשבר ואתפוצץ מצחוק כי אז הלך עליי.

"קדימה, תניעי את הגופה שלך למטוס, קחי תוכנית העמסה מהבקרים והחוצה!"

אני מסתובבת לעבר חדר הבקרים ומסננת בשקט: "איזה יום, שאלוהים יעזור לי."

רבע שעה לפני יציאת המטוס אני נכנסת לקוקפיט* להחתים את הטייסים על המסמכים. לאחר שהם חותמים אני יוצאת אל

* תא הטייס.

פתח השרוול שצמוד לגוף המטוס ומוצאת את עצמי בפעם השלישית מתנגשת חזיתית במישהו. מה נסגר איתי היום? זה כבר הופך להיות סופר-מביך. שוב אני נבלמת ברגע האחרון, כשזוג ידיים מוכרות לופתות אותי ומונעות ממני למעורר לאחור. מבטי מתביית שוב על שתי הזרועות החסונות, החטובות והחשופות עד המרפקים. פלאשבק למה שחוויתי לפני שעה קלה.

מבטי מגיע לעיניו וסחרחררת אוזות בי, אחת שבוודאות לא נובעת מהשתייה של אתמול. זה הריח שלו. ניחוח מנטה רענן ונקי. עיני רוצות להיעצם מעצמן, להתמסר לריח, ולרגע אני מרגישה אפופה.

"אז לכאן את שייכת," הוא מקניט אותי. "למה ברכת ככה? השארת שם לא מעט בלגן, את יודעת."

ניחוח המנטה שלו עדיין שובה אותי. אני שרויה במצב שלא מאפשר לי לעשות דבר מלבד למצמץ באופן לא רצוני. המילים עדיין לא מוצאות את דרכן החוצה. הפקודה מהמוח לפה פשוט לא מגיעה. הוא בוחן אותי בעיניים מהפנטות ואני מרגישה עירומה מולו – עיניו בולעות אותי.

מנהלת השירות בטיסה שולפת אותי מהקיפאון שבו אני שרויה ומציינת בפניי שאני מפריעה לנוסעים לעבור.

"סליחה, אני מתנצלת," אני ממלמלת. אני משתחררת מאחזותו, מתקדמת צעד נוסף, עוקפת אותו ויוצאת מהמטוס. הוא מסתובב לעברי ומטה את ראשו, בשפתיו עולה חיוך שובב ובעיניו מבט זומם. בלי להוציא מילה הוא מסתובב ונבלע במטוס.

הנשימה שלי מהירה כאילו להקת 'מיומנה' סיימה ששן חזרות היסטרי ומוצלח על ליבי. אני לא בטוחה אם החוויה טובה או רעה. בעצם, אני כן יודעת. החוויה לא הייתה טובה ולא רעה. היא הייתה שילוב של שתי התחושות, וזו תחושה מפחידה.

פרק 2

יריב

לא יודע למה הקדמתי לבוא לשדה. זה לא שחסרים לי דברים לעשות. אפילו עשרים וארבע שעות ביממה לא מספיקות לי, אבל אני יודע שלפחות חלק מהדברים שאני עוד צריך לפתור, אוכל לפתור בשקט בעבודה על הלפ־טופ בטרקלין שבשדה. אגיע לשם מוקדם יחסית, לפני שכל הטסים במחלקת העסקים יגיעו וככה אוכל לגנוב שעה ללא הפרעה.

אני מהנהן לשלום לעבר הדיילות שיושבות מאחורי הדלפק בכניסה לטרקלין ומתקדם לעבר אחד החדרים הקטנים במטרה לעבוד, אלא שבדרך עיניי צדות בחורה עם הישבן העגול והסקסי ביותר שראיתי מימיי. היא פשוט עומדת לה כמו אשת לוט מול שולחן המזנון, בגבה אליי.

אני לא מצליח לראות את פניה ולא נראה לי שאני מכיר אותה, למרות שאני עובר בטרקלין הזה לפחות פעם או פעמיים בשבוע, בדרכי לכל מיני מקומות שכוחי אל בגלובוס.

היא גבוהה אבל לא גבוהה מדי, שיערה השחור אסוף ומתוח, והקימורים שלה... פאק, הקימורים. הם מודגשים היטב בעזרת המדים הצמודים לגופה. היא נראית עייפה וחסרת שקט, כמו מישהי שלא נוח לה במקום שבו היא נמצאת. לא יודע למה, אבל

רגליי לוקחות אותי לכיוונה בלי שאבקש. ככל שאני מתקרב, הזין שלי מקבל חיים משל עצמו. תרגיע, חבר, אני ממלמל לעצמי. אני מתקרב אליה. הריח שלה זה הדבר הראשון שמכה בי. שערה מדיף ריח של ים ושל קרם שיזוף. אני בקושי מספיק להתענג עליו כשהיא מסתובבת לפתע בלי הכנה, ובמלוא תנופתה מתנגשת בי חזיתית. היא מועדת לאחור וכל מה שנקרה בדרכה עף לכל עבר ברעש אדיר.

אני מושיט את ידיי בלי לחשוב פעמיים ולופת אותה. היא נאחזת בי בכזו עוצמה שאני נדהם. חמודה, את לא לפני קפיצת בנג'י. היא מרימה את ראשה בניסיון להתייבב, עיניה מביטות עמוק בעיניי ואני מוכן להישבע שגן לוחט נוגע בי בחזה, היישר ממדורה בוערת.

אני לא מאמין, זו הבחורה שאיתה התעמתי על חנייה לפני שבועיים. היא כל־כך יפה וכובשת. פנים כמו שלה אי אפשר לשכוח כל־כך מהר. גם אז, כשפגשתי אותה, חשבתי כך. עורה חיוור, שערה שחור כפחם, עיניה בצבע הרבש ושפתיה אדומות כדובדבן, בולטות על רקע עורה. כל אלו יחד מקנים לה מראה מהפנט. הדבר המצחיק הוא שיש לי הרגשה שהיא בכלל לא מודעת ליופייה.

לאחר שהיא מועדת על המזנון ומעיפה הכול ואנחנו מחליפים כמה משפטים עוקצניים, היא נמלטת מהטרקלין. אם היא הייתה דמות מצוירת, שובל של עשן היה מלווה אותה בכל צעד. אני עומד לרגע במקומי ומשחזר את הדקות האחרונות, ואם אני מבין נכון את אופן העבודה בחברה הזאת, וכלי להשתחצן נראה לי שאני קצת מבין, זה אומר שצפוי לי איתה מפגש נוסף, עוד לפני שהמטוס ימריא.

מבעד לחלונות שליד שער היציאה אני מבחין בה, נכנסת למטוס שבירה מכשיר קשר וערמת ניירות. אני מחכה שהיא תצא

ומעמיד פנים שאני מדבר בטלפון, רק כדי להתעכב מעט בשרוול לפני כניסתי למטוס. אני קולט שהיא שוב לא ערה לסביבתה, לכל מה שמתקדם לעברה. כמו בתסריט כתוב מראש, היא מתנגשת בי שוב. זה פשוט וקל מדי וכמעט שיש לי ייסורי מצפון.

שלא כמו במפגש הקודם שלנו, היא קופאת במקום ובוהה בי בעיניה החמות, יורה בי חיצים של אדרנלין בכל הגוף. היא אפילו לא מחייכת, רק ממצמצת לעברי פעמיים. בחיי, ספרתי! שפתה התחתונה רועדת ואני נשבע לעצמי שאם המפגש הזה היה מתרחש בכל מקום אחר ולא רגע לפני שאני עולה למטוס, הייתי כבר נותן לה להרגיש זיקוקים של יום העצמאות. אני ממש לא ממוקד בגלל המבט הזה שהיא שולחת לעברי, אבל ברגע האחרון אני מתעשת.

"אז לכאן את שייכת. למה ברכת ככה? השארת שם לא מעט בלגן, את יודעת." אבל היא עדיין לא מוציאה הגה. לרגע אני מרגיש כאילו רק היא ואני נמצאים פה ואין אף אחד סביב. פתאום שורר סביבנו שקט מוחלט ואני יכול להישבע שאני שומע את הלמות ליבה. עינינו נעוצות אלה באלה ואז הרגע נקטע על ידי מנהלת השירות במטוס, שקוראת לה לפנות את המעבר.

אני מתיישב בכיסאי ונאנח. מה נסגר איתך, יריב? עצור את המחשבות האלה כי זה ממש לא מתאים עכשיו. יש לי פגישה סופר-חשובה בניו יורק ולא אחזור בידיים ריקות. לכן אני מחליט להוריד פרופיל, בינתיים.

כשאני מגיע למלון במנהטן, השעה שבע בערב לפי הזמן המקומי. אני שונא לטוס לניו יורק בטיסת הבוקר כי זה משבש לי את כל המערכות. לא ישנתי כל-כך טוב במטוס, אך מצד שני גם לא הייתי עייף, הייתי במצב של דריכות מפני שאני יודע שמחר בבוקר יש לי פגישה חשובה עם מר גריין ונדרשו לי לא מעט מאמצים להוציא את הפגישה הזאת אל הפועל.

אני נכנס להתקלה. השרירים שלי ממש מכווצים, מים חמים ירגיעו אותי. תוך כדי שהמים זורמים ומחממים את גופי, עולה בראשי תמונה של הבחורה עם עיני הצוף. אני נזכר בגלגולי העיניים המתריסים שלה, בשפתה התחתונה שרעדה רגע לפני שברחה ממני. הזין שלי מפתח חיים משל עצמו. אני ממשיך לדמיין אותה במקום שבו הייתי רוצה אותה וזה בטח לא במטוס או ליד שולחן המזנון. אני תופס את איברי בידי ומשפשף עד שאני מגיע לפורקן.

לאחר מכן אני מתקשר לאחי, רוז, ומודיע לו שהגעתי ושיפגוש אותי במסעדה של ג'ו, מסעדה איטלקית הממוקמת בשדרה החמישית. רוז הוא אחי הבכור, הוא חי כאן כבר חמש שנים עם אשתו ושלוש בנותיו. הוא ירד מהארץ לאחר שמכר את חברת הסטארט־אפ שייסד ועשה אקזיט ענקי. היום הוא משתדל ליהנות מהחיים ולכזוז את המיליונים שהרוויח.

"מה קורה, גבר?" אני שואל.

"למה אתה חייב לעצבן אותי ולהתאכסן במלון במקום לבוא ולהתארח אצלנו?"

"אתה יודע שזה לא אפשרי, רוז. באתי רק לשלושה ימים. תמסור לרייני שתכין משהו טעים למחר, אבוא לארוחת ערב." אני בא אליו בדרישות וזה לא ממש יפה, אבל אני נשבע שהאוכל שלה שווה את זה.

"קיבלת. עכשיו לענייננו, אתה מוכן לעדכן אותי לגבי הפגישה מחר?" מבקש רוז.

"כמובן. ניפגש מחר אצלו בבית ולא במשרד, נערוך תיאום ציפיות, נסגור את רשימות האספקה ואת לוחות הזמנים ואני מקווה שאצליח לסגור את העסקה. זה יכול לפתוח לי צוהר לעסקאות נוספות באזור. אני רק מקווה שנצליח לשרד על אותו הגל." "אני סומך עליך, תהיה זהיר. אל תשאיר קצוות פתוחים בעסקה

הזאת. האסון שקרה לפני ארבע שנים הרס את הקשרים עם דרום אמריקה לפרק זמן ממושך, יש לא מעט שאלות שנותרו ללא מענה, שלא לדבר על הצלקות שנשארו לכולם מהפיגוע הנוראי ההוא. אם זה יצליח, תרוויח הרבה כסף וזה בהחלט יפתח לך שער לדרום אמריקה."

אלוהים, אני נזכר באותו פיגוע ארור שזעזע מדינה שלמה. השאלות שריחפו באוויר מאז נותרו עד היום ללא מענה.

פרק 3

רותם

לשמחתי, המשמרת מסתיימת ללא אירועים מיוחדים, זה לא מובן מאליו בגזרה של חווה, איתה אין לדעת איך יסתיים היום. אני נכנסת למונית שמחכה לקחת אותי הביתה, מניחה את ראשי על משענת הראש, מנסה להירגע ולעצום את העיניים. המונית בדרכה לכביש מספר אחת בכיוון ירושלים ואני מקווה שניכנס לעיר לפני עומסי התנועה של אחר הצהריים. הדירה שאני שוכרת נמצאת באזור נחלאות. אני אוהבת את האזור שבו אני גרה כי השילוב שבה בין הישן לחדש בתוספת כל-כך הרבה חיים וצבע, מסמל בדיוק את מי שאני. כשהודעתי לאבא שלי שהגיע הזמן שאצא מהבית ואשכור לעצמי דירה, הוא כמעט התעלף. לאחר לא מעט מחאות מצידו הוא קיבל את זה בהבנה, אבל הציב בפניי שני תנאים – שאגור לא רחוק ממנו ושככל ערב שבת אבוא לארוחה משפחתית. זה בהחלט משהו שאני יכולה לחיות איתו בשלום ובאהבה.

ברדיו מתנגן לו שיר של ארוס רמאזוטי, cosas de la vida. אני חושבת על החופשה הקטנה למילאנו, שאליה נצא מחר ועל פניי מפציע חיוך ענקי. ארבעה ימים של טירוף עם החברות הכי טובות בעולם, החבורה שלי! אני נזכרת בימים הראשונים שלי בחברת

התעופה 'הורייזון'. הסיבה העיקרית שבגללה רציתי לעבוד בחברה הזאת הייתה האפשרות לטוס למדינות ולחופים שלא הייתי בהם מעולם, וברור לי שאם לא הייתי עובדת בחברה הזאת, קרוב לוודאי שלא הייתי מגיעה אליהם. בזמנו, כשהגעתי למיונים בחברה, ממש לא היה אכפת לי לאיזה תפקיד אתקבל לחברה ובלבד שתהיה לי בה דריסת רגל. בסופו של דבר התקבלתי לתפקיד דיילת קרקע, ולא מאלו ששואלות 'מה ארזת?' ו'איך ארזת?', אלא מאלה שמקבלות את הנוסעים בדלפקים ועושות להם צ'ק-אין לטיסה.

שלושה חודשים כדיילת קרקע הספיקו לי כדי להבין שיכולתי למצוא עבודה מסעירה ומלהיבה יותר אפילו בסדנת ויפאסנה באיזה מקדש רדום ושכוח-אל בשד-יודע-איפה בהודו. הרגשתי שאני טובעת בים של שעמום ומצאתי את עצמי מחפשת אחר סיבות לברוח מהדלפק, גם אם זה לכמה דקות לשירותים.

למזלי, מנהלת כוח האדם קלטה את הטמפרמנט שבי ואת חוסר היכולת שלי לשבת במקום אחד לאורך זמן והציעה לי לעבור למחלקת המבצעים. לא היה לי מושג קלוש על מה מדובר, אבל זרמתי. אמרתי לעצמי שמה כבר יכול להיות גרוע יותר ממה שעשיתי לפני כן? ההימור הוכיח את עצמו כמוצלח וכך מצאתי את עצמי אישה יחידה במחלקה על טהרת הגברים. אהבתי את העובדה שהייתי אישה יחידה במחלקה גברית, במחלקה שבה עושים הכול מלבד לשבת על הישבן בבטלה. מעט אחרי שהגעתי, הסתיים קורס מעורב ונקלטו במחלקה נשים וגברים, וכך נוצרה החבורה שלי. יחד אנחנו חמש בנות טמפרמנטיות.

הראשונה שאליה התחברתי הייתה לי, הדומיננטית מבין כולנו, זו שתמיד מעלה רעיונות מופרעים וסוחפת אותנו אחריה. יעל היא זו שמוצאת לנו גברים חתיכים כדי שנוכל להתענג על יופיים, ואולי גם על איברים נוספים בגוף שלהם. סמדר היא זו המדביקה אותנו באופטימיות ובאהבה שקיימים בה באופן תמידי,

ואני קוראת לה כמתבקש מאופיייה, 'ילדת אהבה'. דקלה היא הקול השפוי בחבורה, המוח וההיגיון, המקור שלנו לחוכמת חיים, ואני? אני 'ילדת השלום' בקבוצה הזאת, זו שאחראית שלעולם, אבל לעולם, לא יהיו בינינו מריבות, קנאה או אינטריגות. כל אחת מאיתנו היא חלק מתוך השלם, והן המשפחה השנייה שלי. אני יודעת שכל אחת ואחת מאיתנו מרגישה ככה.

לשמחתי, הנסיעה הביתה עוברת מהר. אני נכנסת למקלחת, לאחר מכן חוטפת משהו קטן לאכול ואז נוסעת לבית הוריי. בית הוריי הוא המקום הכי חם ונעים עלי אדמות. כשאני נכנסת לביתם, הריח והחום עוטפים אותי מכל כיוון וזו ההרגשה הטובה ביותר שיש.

אני מוצאת את אבא שותה קפה בסלון, המזוגן מכוון על שלושים מעלות, וזה כמובן לא מספיק לו, אז גם הרדיאטורים דולקים.

"היי, יפה. חיכיתי לך," פניו קורנות, "אני נשבע לך, רותם, כל שנה קרה יותר מהשנה שקדמה לה. מה זה הקור הזה? אי אפשר להוציא את האף החוצה. אמות אם השבוע ירד שלג, לא מתאים לי!"

אני צוחקת. אבא שלי הוא האדם הכי תזזיתי שאני מכירה, לא מסוגל לשבת יותר מכמה דקות במקום אחד. כל היום הוא רק מטייל בין חברים ומקומות, ככה זה היה כשהוא עבד וככה זה עכשיו, שהוא בפנסיה. זה כל-כך מצחיק אותי, כי אימא שלי היא ההיפך הגמור ממנו. היא רגועה ושלווה, בצד השני של הסקאלה ובכך משלימה את אבי. אני יכולה רק לאחל לעצמי זוגיות כמו שלהם. תוך כדי שיחה עם אבי, זוג ידיים חמות עוטפות אותי בשקט מאחור. אני משלבת את ידיי בידיה של אימי ומתענגת על חום גופה שמלטף אותי על אף חום האימים ששורר בבית.

"אז מתי תטוסי ומתי תחזירי?" היא שואלת בחיוך.

"אטוס מחר בבוקר, וביום שישי אחזור ואגיע משדה התעופה
ישר אליכם לארוחת ערב," אני עונה.

"כדאי מאוד שיהיה כך, גברתי הנאוהה," אבי מוסיף.

הוא מוציא מהכיס שלו מעטפה לבנה ומושיט לי אותה. אני
יודעת במה מדובר. זה מעין טקס קבוע שהוא לא מרשה לעצמו
לפסוח עליו כשאני טסה לחו"ל.

"אבא, לא צריך, יש לי," אני מוחה.

"קחי את זה, רותם. תיהני, תקני לך משהו." טון קולו החלטי,
כזה שאין לערער עליו.

"תודה, אבא," אני עטופה בין זרועותיו המגוננות ויודעת שהן
תמיד ישמרו עליי. הוא מקרב את פיו אל אוזני ולוחש בעדינות:
"אני יודע שאני אומר לך את זה לפני כל נסיעה, אבל בבקשה,
תשמרי על עצמך. תהיי ערנית, אני מתחנן."

אני מהדקת את זרועותיי סביבו ולוחשת בתגובה שאני
מבטיחה.

אני נשארת איתם עוד שעה ולאחר מכן חוזרת הביתה להתארגן.
כשאני מסיימת לארוז אני מחליטה לקפוץ לחדר הכושר. עבורי,
חדר הכושר קיים בעיקר כדי להוציא אגרסיות, לשחרר מתחים
ולהתנתק קצת מהעולם. אני מחברת את האוזניות לאייפוד
ומפעילה את רשימת ההשמעה שלי. במקום לעצום עיניים, אני
מתחילה להניע את רגליי. כשאני רצה, אני לא רואה אף אחד ולא
מרגישה אף אחד – זה רק אני והמסלול.

בדרך הביתה הנייד שלי מצפצף, על הצג מופיעה הודעה
משרוני, שאותו הייתי יכולה להחשיב כ'חברה הכי טובה' שלי,
רק ממין זכר. כשהגעתי למחלקת המבצעים הוא היה הראשון
שהכרתי ומייד התחברנו. הוא התנדב ללמד אותי את העבודה
ומאז אי אפשר להפריד בינינו. כל בנות החבורה מחשיבות אותו
כחבר טוב, כמוכן.

שרוני: יש לך נקודה שחורה עגולה ומכוערת אצלי, רותם.
ארבעה ימים במילאנו בלעדִי? אני עדיין מעכל את זה. אבל את
יודעת מה המזל שלך? שאני לא סובל את מילאנו המשעממת,
אז אני סולח לך! תעשו חיים ובבקשה תשמרו על עצמכן. חולה
עליך.

אני צוחקת בקולי קולות. הסיבה היחידה באמת ששרוני לא בא
איתנו, היא כי מילאנו נמצאת בתחתית רשימת היעדים המועדפים
בקרב ה'קהילה'.* אם מישהו מבני הקהילה מעוניין לצאת לחגוג
— זה יהיה בברלין, בסאו פאולו או באמסטרדם.
אני: תודה, איש יקר שלי. תשמור עלינו מרחוק. אוהבת.

* הכוונה לקהילת ה'גיו'.

פרק 4

רותם

סוף כל סוף על המטוס למילאנו. שוב, כמו בליל אמש, אני מוצאת את עצמי מהרהרת בהיתקלויות שהיו לי עם הבחור בטרקלין ובכניסה למטוס, ואני בכלל לא מדברת על מה שקרה איתו לפני שבועיים. כל אלו ערערו אותי יותר מכפי שהייתי רוצה או מוכנה להודות.

"מה קורה, רותם? למה את נראית מהורהרת?" שואלת יעל, שתופסת את המושב שלידי. "דקלה אמרה שחזרת אתמול נסערת מהמטוס לניו יורק. היא לא רצתה להציק לך, אבל היא חשבה שזה היה בגלל חווה." היא ממתינה בעיניים בוחנות לתגובתי.

"הלוואי שזה היה בגלל חווה," אני נאנחת. "חווה שלחה אותי לטרקלין לעזור לדיילות שם כי היה חסר להם כוח אדם. למה היא שלחה אותי לשם בכלל? איך זה קשור אליי?" אני יודעת שיעל תבין בדיוק על מה אני מדברת.

"כן, זה באמת מוזר. אבל זה עבר בסדר, לא? בסך הכול הלכת לעזור שם שעה," היא אומרת באהדה.

"אז זהו, שלא. במקום שעה, בסוף הייתי שם רק חצי שעה ולא כי הייתי סופר-יעילה, חלילה. זה התחיל בהתקלות בנוסע ממחלקת העסקים, שאם אתאר אותו כ'חתיך' זה יהיה בלשון המעטה, ונגמר

בכך שהפלתי בהיתקלות הזאת חצי מהמזנון. הבכתי את עצמי ברמה של תשע בסולם ריכטר."

יעל פוערת את עיניה. "האם שמעתי אותך עכשיו אומרת על מישהו שהוא חתיך? אלוהים, את מבינה שזו הפעם הראשונה מאז פגשתי אותך שאת אומרת על מישהו שהוא חתיך!" צווחת יעל בהתרגשות, כיאה לה נצמדת לפרט הפעוט ביותר בכל הסיפור רק כי יש לו זין בין הרגליים. הרגע לחצתי לה בבת אחת על כל הכפתורים הנכונים.

"לא נכון!" אני מתגוננת, "אני אומרת על הרבה בחורים שהם חתיכים."

"להגיד 'חתיך' על כוכב קולנוע זה לא נחשב, רותם, אבל על בחור שהצליח להביך אותך ולהוציא אותך מהשלווה? זה כבר רציני." היא תוקעת בי מבט מוכיח. "רותם, מאז שאני מכירה אותך לא התעניינת באף גבר. התנהגת כאילו הזן הגברי נכחד כולו מעל פני האדמה, חוץ מאבא שלך, כמובן."
אני משחררת צחקוק חלש. ביני לבין עצמי אני מודה שיש אמת בדבריה.

"רותם, שמת מנעול על הלב לפני ארבע שנים וזרקת את המפתח לאוקיינוס. לא נראה לך שהגיע הזמן לצלול ולחפש אחר המפתח הזה? את בחורה צעירה, מוכשרת, מבריקה, יפה. יש לך כל-כך הרבה אהבה להציע." היא מביטה בי בעיניים מעריצות. אני מתלבטת אם לספר לה שזה לא המפגש הראשון שלי איתו. לבסוף, אני מחליטה לשתף אותה, טעות שאשלם עליה, אין ספק.
"זוכרת שסיפרתי לך על הבחור שגנב את החנייה ממני ביום של הפגישה בבצ'אל?" היא מהנהנת. "זה אותו בחור," אני מטילה את הפצצה.

יעל פוערת זוג עיניים. "רגע, מה? הבחור שנתקלת בו היום בטרקלין זה אותו בחור שגנב אז את החנייה? אם זה לא גורל,

אז אני לא יודעת מה כן. מפחיד, לא?" היא שואלת בחיוך. אני מהרהרת לרגע.

"כן, זה גם מה שאני חשבתי, כשנתקלתי בו שוב כשהוא נכנס למטוס," אני מטילה את הפצצה השלישית.

"מה?! אני מתה. נתקלת בו שוב? תוסיפי לזה שכינית אותו במילה שמתחילה באות ח'. וואו, רותם." היא מחייכת חיוך מעצבן שמאיר את פניה כאילו היא יודעת דבר מה הנשגב מבינתי. "אני באמת חושבת שזה סימן, רותם. גם אם לא תראי אותו שוב, את מגלה שהלב שלך פותח את עצמו מחדש לאפשרויות אחרות. התאבלת מספיק. ארבע שנים. זה כבר גובל במזוכיזם. תחשבי על זה."

"מה גובל במזוכיזם?" שואלת לי מעבר לכתפה של יעל ומתקרבת אלינו, "קונכיית הברזל שרותם בנתה לעצמה מסביב ללב?"

אני מגלגלת את עיניי. הן תמיד חייבות להקציץ הכול. "לא הייתי ממליצה לך לגלגל עיניים, זה עושה פוילה." לי לא מפספסת אף פרט, כמוכן.

"וואו, לילו. לא ידעתי ששם המשפחה שלך בתעודת זהות זה 'מולטי-פוקל', אני יורה בציניות.

"רותם אמרה על מישהו שהיא פגשה בטרקלין שהוא חתיך, והמישהו הזה הוא במקרה אותו בחור שגנב ממנה את החנייה בדרך לריאיון בכצאלל, לפני שבועיים," יעל משחררת את המידע ליתר הבנות בנשימה אחת, בלי למצמץ ובחיוך זדוני. ביטצ'! כצפוי, בין כולן נופלת דממה. שקט. קו ארוך ושטוח של מתיים. שלושתן מביטות בי בעיניים פעורות כאילו ירדתי מאיזו חללית. אחרי דקה ארוכה סמדר מפרה את הדממה.

"א-וקיי... את יודעת איך קוראים לו?"

אני מסתכלת עליה מופתעת. "מה זו השאלה הזאת, סמדר?"

מה זה משנה? זה לא כאילו אתקל בו שוב," אני אומרת בביטחון. "תגידי את זה לקארמה שלך, שהפגישה ביניכם פעמיים," עונה סמדר, וקארמה ידועה ככלבה ממורמרת. "שלוש פעמים," מתפרצת יעל. אני מתכווצת במושב. הגיע הזמן לשלם על הפה הגדול שלי. אני מזכירה לעצמי לסתום את הפה כשאני לידה. "הוא נתקל בה גם אחר כך, בזמן העלייה למטוס, אחרי שהיא החתימה את הניירת בקוקפיט."* כצפוי – שוב שתיקה, שוב דממה מוחלטת. אני מתחילה להרגיש כאילו אני חלק מאיזה מערכון של 'הגשש החיוור' ומאבדת את סבלנותי.

"מהממות שלי, בואו נירגע. אז נפלט לי שהוא חתיך, אל תעשו מזה עניין! עם כל הכבוד, שתדעו שהיופי הזה בא עם שחצנות מזעזעת, אז נקסט. שיזדווג עם עצמו. אפשר להתחיל להתאמן על האיטלקית שלנו?"

לשמחתי, אחרי צחוק בריא הן משתפות איתי פעולה ולא מציקות לי יותר בנושא.

אנחנו מבלות במילאנו ארבעה ימים מטורפים של בילויים בבתי קפה ובקניות ולילות רוויי אלכוהול במועדוני לילה. זו חוויה בלתי נשכחת. אנחנו מתגנבות למשחק כדורגל, ולא סתם משחק כדורגל, אלא לדרכי של קבוצת מילאן מול קבוצת אינטר מילאנו – אל תשאלו אותי איך.

עבור חלק מאיתנו החוויה משולה לזכייה בלוטו, אבל לא לוטו שבו זוכים בכסף, אלא בלוטו שבו זוכים בגברים. במשך שעתיים שלמות אנחנו עדות לכמות טסטוסטרון משובחת ובלתי מוגבלת. אנחנו צריכות לעצור בגופינו את יעל מוכוונת המטרה מלהתפרץ לחדרי ההלבשה של השחקנים. לחלק מהחוויות שאנחנו עוברות

* תא הטייס.

השתיקה יפה ולכן הן תישארנה לנצח במילאנו. אסכם ואומר
שלהיות בחברתנו זה אתגר ששכרו בצידו.

אנחנו נוחות בישראל בצהרי יום שישי ומהשדה אני נוסעת
ישר להורים שלי לארוחת שישי, שאליה גם אחי מצטרף. אני די
מותשת וכל מה שבא לי זה לישון. בסיום הארוחה אני עוזרת
לפנות את השולחן ויושבת איתם לצפות קצת בטלוויזיה. לקראת
עשר אני מבצעת 'נוהל ויברח' וחומקת הביתה. בדרך, הנייד שלי
מצלצל והצג מבשר לי שלילו על הקו.

"היי, קופה, איך את?" היא שואלת.

"עייפה, מחכה לשים את הראש על הכרית," אני מתוודה.

"אין מצב. יוצאות לשתות משהו בקטנה," היא מודיעה, נלהבת

כמו תמיד. אני מתחילה לצחוק.

"בחלום הלילה שלך, לילו. אני גמורה." אני עומדת על שלי

או לפחות ממש מנסה.

"ואם נבוא כולנו לירושלים? תפנקי אותנו ותצטרפי אלינו

לאיזה בר סקסי?" היא שואלת בנחישות.

אני נושמת נשימה עמוקה, כאילו לא רק חזרנו מארבעה ימים

של טירוף, אבל כזו היא 'החבורה'. נו טוב, אם הן באות עד

לירושלים אני אגיד להן לא?

"טוב, באורח פלא השתכנעתי," אני נשברת, נסחפת באנרגיות

שלה.

"מצוינת שכמותך, תטיסי את עצמך להתייפייף, אנחנו נגיע

בעוד שעה," היא מסכמת.

"איזה ארנבות אתן, כמה בטריות בלעתן?" אני משתאה.

"חיים רק פעם אחת, בייבי."

היא צודקת. "רק אל תאחרו, בבקשה. בעוד שעה תהיו

אצלי!"

"קיבלת."

הדבר הראשון שאני עושה ברגע שאני נכנסת הביתה זה להפעיל את מכונת הקפה. במצב העייפות שבו אני נמצאת אני חייבת אספרסו טוב שיעיר אותי. בלעדיו אין מצב שאשרוד את שלוש השעות הבאות.

אני מתקלחת, בוחרת בשמלה שחורה בגזרת A די קצרה ובגרבונים דקים בצבע שחור ולהשלמת המראה מגפונים עם עקב נמוך. אני משאירה את שערי פזור, מאפרת את עיניי במראה מעושן מעט ומושחת על שפתיי ליפ-גלוס אדום. מבט במראה ואני מרוצה. כמו שלילו הבטיחה, הן באמת מתייצבות אצלי אחרי שעה. אנרגיות לקראת יציאה מורגשות באוויר.

"רותם במצב רוח של 'האביר השחור' היום," מעירה סמדר, ייאוש ניבט מעיניה.

אני מייד מחייכת. "לא יעזור לכן, בנות. אין על המראה השחור – הכי סקסי, הכי קלאסי," אני מציינת את הברור מאליו. "אם את רוצה להיראות כמו האלמנה השחורה לכי על זה, אחותי. אולי זה ייתן לך תירוץ לנשוך היום איזה גבר שווה בטירוף," דקלה מאתגרת אותי בגבות זקורות ובחיוך גדול. "נראה לי שרותם יותר בקטע של הגבר המסתורי שגרם לה להפיל חצי מהמזנון," מוסיפה יעל את משפט המחץ בלי להתאמץ לסנן אפילו. בת-אלף. תזכורת לעצמי – לא לספר ליעל דברים. "יופי, יעל. עד ששכחתי מזה?" אני מגלגלת את עיניי ומשננת שוב את המנטרה שלי. לא לספר ליעל דברים. לא לספר. "הפזילה, רותם. תיזהרי מהפזילה," מסננת לילו בקול משועשע.

"היית רוצה!" ממשיכה יעל, לא מוותרת לדקה ולא לוקחת שבויים, "לולא הבחור הזה שפגשת, היית חוגגת כמו שצריך במילאנו וזה לא קרה. הלילה את עוברת תיקון! בגלל זה אנחנו פה."

"מה?" אני שואלת בזעזוע עמוק, "בגלל זה הגעתך? אתן לא נורמליות! מי בכלל חושבת עליו?" אני משקרת במצח נחושה, בלי למצמץ, או לפחות מנסה כי ארבעתן תוקעות בי מבטי תוכחה, לא מאמינות למילה שיוצאת מפי.

"כן, כן, לכי ספרי סיפורים למישהו שגם יסכים לקנות אותם ממך, בטח תרעבי ללחם," מגחכת לילי.

אני לוקחת אותן לפאב מגניב במרכז העיר, שבו מתנגנת ברקע מוזיקה קצבית עכשווית. אני אוהבת לבלות בירושלים. התחושה שיש בה כשיוצאים לבלות זה כאילו העיר כולה היא שכונה אחת ותמיד תפגוש מישהו שאתה מכיר.

אנחנו מתיישבות באחת הפינות, במיקום שמאפשר לכולנו לשמור על קשר עין, ומזמינות וודקה עם חמוציות. יעל מתחילה לסרוק את הסביבה ואחריה גם יתר החבורה, אני מביטה בהן משועשעת.

"מחפשת מישהו לצוד, יעל?" שואלת דקלה.
"ברור. אין על הירושלמים, אנחנו צריכות לבוא לכאן יותר."
על פניה מבט הזהה למבטו של ילד הנכנס לחנות ממתקים.
"טוב, נראה לי שאת שלי כבר מצאתי," אומרת דקלה וקמה ממקומה.

אחרי חצי שעה של שתייה, אני חשה ש'אימא טבע' קוראת לי.
"אני קופצת לשירותים," אני מצהירה.

לאחר שאני יוצאת מהשירותים, אני נתקלת בחברה מהתיכון שלא ראיתי הרבה זמן. אנחנו מבלות רבע שעה בשיחה ובהעלאת זיכרונות ונפרדות בחיבוק. אני חוזרת אל הבר ואל הבנות. מרחוק אני רואה שמישהו יושב במקום שלי. לא, אין לתאר! אני מסננת לעצמי, אני משאירה אותן לבד לרגע וזה מה שקורה. לי וסמדר מדברות ביניהן, דקלה ויעל מתמזגות איפשהו בנוף ואולי במקרה שלהן, עם הנוף...

אני מחליטה לגשת אל הבחור שיושב במקומי ולהעמיד אותו במקום. מרחוק אני יכולה לבחון אותו בשקט ופתאום אני מבינה שאני מתחילה לעשות את זה לא מעט לאחרונה. גבו מרשים, הוא לובש חולצת טריקו שחורה עם שרוולים קצרים שמבליטים את זרועותיו, והמראה שולח זרם ישיר ולא רצוני למעמקי בטני. אני מתעלמת מההרגשה וממשיכה בסקירה. את המראה משלימים מכנסי ג'ינס כהים ומשופשפים ואני חושבת לעצמי – מי, לעזאזל, הולך עם שרוולים קצרים בקור האימים של ינואר בירושלים? עיניי ממשיכות במסלולן ללא הפרעה, עסוקות בבחינה איטית. זרועותיו חסונות, בחלקה הפנימי של זרועו הימנית חרות קעקוע של שני אקדחים קטנים שלובים זה בזה. עורו שזוף ושערו הקצר מסודר לשלמות, כל שיערה עומדת במקומה.

אני מתקדמת לעברו ומגלה שהוא שקוע בשיחה אינטימית עם בחורה שנראית כמו מיליון דולר. פניה פונות לכיווני, שערה בלונדיני טבעי וחלק באורך הכתפיים וכאילו לא מספיק שהבלונד טבעי, הטבע חנן אותה בחזה מפואר שאפילו אני הייתי מעוניינת להתחכך בו, למרות שאני אישה. כמה צפוי השידוך הזה. אני מגלגלת את עיניי לנוכח המחשבה. אני מרפרפת בעדינות בעזרת אצבעותיי על גבו, לובשת על פניי חיוך ואומרת בשקט: "סליחה, אבל אתה יושב במקום שלי. רק קמתי לשנייה לשיר...". אני לא מספיקה להשלים את המשפט כי ברגע שהוא מסתובב אליי ונועץ את עיניו הכחולות והכהות בעיניי, אני נחנקת. כאילו משהו שואב אותי לתוך מערבולת בלב ים ואין לי יכולת לעשות דבר מלבד לשחרר הכול כי אני לכודה. על פניו מזדחל חיוך שמתעקל מעלה מזוויות פיו, הוא מטה את ראשו ובוהן אותי באיטיות מייסרת. הוא לוקח את הזמן ומשתהה על כל סנטימטר בגופי. כשהוא מגיע אל עיניי מבזיק בפניו חיוך שמפיל אותי, גורם למוחי לסרב לשלוח פקודות בסיסיות ליתר חלקי גופי, פקודות כמו לדבר או

גרוע מכך, לבצע. מה, לעזאזל? הינה קארמה הכלבה באה לבקר. מי זה אם לא מר קדמוני.

"מה, אנחנו בעניין של מקומות מסומנים?"

אני ממשיכה להתבונן לעומק עיניו, ממוסמרת לרצפה. בלי שארגיש אני נצמדת אליו. כל גופו מופנה אליי ועיניו לא עוזבות את עיניי. המוח שלי, שנזכר שהוא מחובר לגוף הפתטי שלי, מעודד את פי להגיב למרות הקרבה הפיזית בינינו. "מה אתה עושה פה?" אני מנסה להיות קשוחה, תחושה שלא קיימת בשום תא בגופי מלבד בהיגיון. גוף ארור ובוגדני!

"מה אני עושה פה? מה את עושה פה?" גופו משדר כמויות בלתי נדלות של ביטחון עצמי והילה עוצרת נשימה מרחפת סביבו, מה שכמובן מעצבן אותי אפילו יותר, אך מגרה לא פחות.

"טוב, אתה מתכוון לפנות לי את הכיסא או לא?" אני שואלת בחוסר סבלנות, מבולבלת מכל הסיטואציה.

"זה תלוי. אם תבקשי יפה, אולי אשקול את זה. כרגע את לא עושה עבודה מי יודע מה," הוא מתריס.

הריח שלו חודר עמוק לריאותיי, מתיישב לו שם בנוחות בלתי נסבלת. זה כבר יותר מדי אם מוסיפים את זה ליום הארוך שעבר עליי. אני מסתובבת במהירות ומנסה להתקדם לא משנה לאן, רק לא להמשיך לשהות לידו, אבל כרגע שאני מסתובבת הוא קם ותופס בזרועי. כף ידו חמה והחלטית. הוא מצמצם שוב את המרחק בינינו ומקרב את גופו אליי, ראשו כל-כך קרוב לפניי עד שאני מרגישה את נשימותיו החמות מרפרפות על שפתיי.

"וזהו? ככה זה יהיה?" הוא לוחש בטון חלש ונוקשה שרק אלוהים יודע איך אני מצליחה לשמוע, "בכל פעם שנתחיל שיחה פשוט תעזבי ותלכי? בלי מאבק?" גבותיו זקורות. "היית כל-כך סקסית בטרקלין כשלא נשארתי חייבת. לאן זה נעלם?" ליבי מחסיר פעימה. "רציתי ממך עוד, אבל לא שחררת." פי מתייבש ולרגע

אני מרגישה שאוויר לא נכנס או יוצא מריאותיי. אני מצמצמת את המרחק האפסי בין השפתיים שלנו, מרגישה מייד את גופו נדרך. עיניו יוקדות ומציתות אש בכל גופי ולפני שאני מבינה מה אני עושה, אני מתרסקת על שפתיו. גופו מגיב באופן טבעי והוא מחבק את גופי התחתון בזרועו, מצמיד אותי אליו כל-כך חזק עד שאני מתקשה לנשום. הוא פותח את פיו כדי להעמיק את המגע והנשיקה הופכת לחגיגת לשונות שמתרפקות ומתלטפות יחד בכמיהה אין-סופית, בהזדקקות טהורה. פיו חם ונעים למגע ובלי לחשוב אני עוצמת את עיניי ומתנתקת מהכול, רוצה רק להרגיש. הוא מרים את ידו ותופס בעורפי. גניחה קלה נשמעת ממעמקי גרוני. אני נסוגה קלות ופוקחת את עיניי. הוא מביט בי, עדיין לא מרפה. הוא מלטף בלשונו את שפתיי, מתרחק מעט אך ידיו עדיין אוחזות בגופי. אני מרגישה מוצפת. אני מרימה את ידי כדי לנתק את החיבור והוא קורא את תגובתי ומשחרר.

אלוהים, רותם! מה עשית? אני מתעשתת במהרה ומזדקפת. "זה היה יפה מספיק? עכשיו אתה יכול לפנות לי, בבקשה, את הכיסא שהיה שלי לפני שהתיישבת עליו?"

"לגמרי. כשאת מבקשת כל-כך יפה, איך אוכל לסרב?" החיוך שלו ונוכחותו בשילוב האלכוהול שבדמי מסחררים אותי לגמרי. אני והאגו הנפוח שלי חייבים לשדר 'עסקים כרגיל' למרות שבתוך תוכי, מתחוללת סערה שמרעידה את עצם קיומי.

הוא מתרומם ומפנה לי את הכיסא, לא מסתכל אפילו לרגע לעבר הבלונדינית שעדיין יושבת על כיסאה וצופה בנו בהלם. מבטו מתנתק ממבטי והוא צועד לעבר היציאה. מבטי מקובע עליו ובחצי הדרך הוא מסובב את ראשו לעברי, משתהה ולכמה שניות מבטו חורך כל פיסת עור בגופי. הוא מסתובב, ממשיך בדרכו ויוצא מהפאב.

אני מסתובבת לכיסאי, זה שנלחמתי עבורו. מה זה היה, בדיוק?

ארבעה זוגות עיניים פעורות לרווחה נעוצות בי. אני מרכינה את ראשי, אפילו לא מתיישבת שוב, ונאנחת.

"מה?" אני מסננת בייאוש.

"את צוחקת עלינו?! מה לעזאזל זה היה? אמרתי או לא אמרתי שהיא תנשוך מישהו הלילה?" דקלה צוהלת בניצחון.

"אתם מכירים?" לילו מייך תוקפת.

אני מתמהמהת בתשובתי.

"באימא שלך, רותם," לי לא מוותרת, "זו לא שאלה מסובכת.

אתם מכירים או לא?"

אני נאנחת שוב. "כן, זה הבחור שפגשתי בטרקלין," אני מודה בראש מורכן.

"ידעתי!" צווחת יעל.

"איך ידעת?" אני שואלת ועיניי נורות לעבר עיניה בהפתעה.

"הוא די עונה על התיאור שלך. לא ראיתי אותך ככה מעולם..."

היא עוצרת, מילותיה גוועות. אני יודעת למה היא מתכוונת, אבל היא לא ממשיכה לדבר על זה. במקום זה היא אומרת: "וואו, רותם, רק מלהסתכל על שניכם מתנשקים עמד לי." היא קורצת לי.

גם לי, "צועקות סמדר, דקלה ולי בפה אחד.

"טוב, תירגעו כולכן. הוא הרגיו אותי אז החזרתי לו. חוץ מזה,

אי אפשר לסמוך עליכן! הלכתי לשירותים לרגע וכבר מסרתן את הכיסא שלי? ואתן קוראות לעצמכן חברות," אני מגחכת.

"אנחנו אחלה חברות, רותם," אומרת יעל, "הגשמנו חלום

וראינו אותך מתנשקת בשידור חי עם גבר הורס, אחרי ארבע שנים של מדבר, שממה ושיממון. והכי חשוב, ותקני אותי אם אני

טועה, ואני לא טועה, נהנית מזה מאוד."

פאקינג יעל. תמיד יש לה מה להגיד על כל דבר. אני לא

מספיקה להתאושש מהמונולוג הקצר שלה ושומעת את לי מסננת:

"לא קרה כלום בתחת שלי. או בעצם – בשלך." היא נעצרת לגחך מההברקה של עצמה ומייד ממשיכה: "אל תתחמקי מהנושא, גברת. מה זה 'החזרתי לו'? ממתי את מחזירה לבחור בצורה כזו?" רצף השאלות שמוטחות בפניי מקשות עליי, אין לי ממש תשובות. אני חייבת רגע כדי לעכל את מה שקרה כאן, ויודעת שכל שאלה או תוכחה שיוצאת מפיהן נכונה.

"טוב, די. אני יוצאת לרגע לשאוף אוויר, חס לי." אני מסתובבת כדי להתרחק ולעשות סדר בראש.

"ברור שחם לך, שאבתם את כל האוויר מהפאב עם הנשיקה הזאת," צועקת סמדר לעבר גבי המתרחק. הלב שלי עדיין רץ במהירות של מאתיים קמ"ש ועם כמות האלכוהול שזורמת בדמי, כל מה שאני רוצה זה 'אוויר הרים צלול כיין', כמו שרק ירושלים יודעת לספק.

בחוץ שורר קור אימים. כל-כך מיהרתי לצאת ששכחתי לקחת את המעיל וכעת גופי קופא מקור. אני משלבת את ידי, מחבקת את עצמי ומרכינה ראש, מתכנסת במחשבותיי בניסיון נואש להרגיע את עצמי. לפתע אני שומעת את קולו.

"אני אדבר איתך, אחי."

אני מייד מזדקפת, עיניי מוצאות את דמותו, נשען על פגוש של ג'יפ. קרסוליו מוצלבים לפניו, יד אחת מחזיקה את הטלפון צמוד לאוזנו והשנייה שלובה תחת זרועו. איזה מראה. אני מרגישה חוטים נמתחים בין כל אזורי הרגישים.

אני בוחנת אותו ללא מפריע. הוא כל-כך יפה. אור הלבנה המצליח לחדור מבעד לעננים מאיר אותו ויוצר סביבו הילה של כובש. רגליו ארוכות, אגנו צר והחזה שלו מעוצב, כתפיו רחבות, עורו שזוף כל-כך שלמרות שעיניו בצבע כחול כהה, הן עדיין בולטות על רקע עורו. הוא נראה כמו יצירת אומנות ששוויה לאין ערוך. רגע הבחינה הפרטי שלי מסתיים כשעיניו מוצאות את

עיניי הבוחנות ונותנות בי מבט שמעלה את טמפרטורת גופי בעוד ארבע או חמש מעלות. אני מייד מסמיקה. הוא דוחף את עצמו מהאוטו ומתקרב אליי, מתקרב מדי.

"אני יריב," הוא מציג את עצמו באופן רשמי בחיוך שמגיע עד לעיניו ומושיט את ידו לעברי. כשלוקח לי זמן להגיב הוא מטה את ראשו, ממתין למוצא פי.

"אני רותם," אני זורמת ומחייכת. אני מושיטה את ידי לידו וברגע שאצבעותיו נוגעות בעורי, חשמל זורם דרכן. אני מייד מושכת את ידי.

"אתה לא אמור להיות בניו יורק?" אני שואלת.

"הייתי וחזרתי," הוא עונה ולא מוסיף. אני מרגישה צורך לדלות קצת יותר מידע עליו.

"אתה מפה? כלומר, אתה ירושלמי?" אני שואלת, נושאת תפילה חרישית השמימה.

"לא במקור, אבל אני גר כאן כבר כמה שנים. אני מנחש שאת כן."

"כן. 'ילדה טובה ירושלים', לא רואים?" אני מחייכת במבוכה. "כן, זה בולט מאוד." על פניו חיוך מסתורי. לא ברור לי מה עומד מאחוריו. "אני חייב להודות שיש לך יכולת שכנוע, איך להגדיר את זה? חזקה מאוד." הוא מחייך בשעשוע.

"בסך הכול החזרתי לעצמי את מה שהיה שייך לי באותו הרגע." אני מנסה לשמור על חזות רגועה למראית עין. אלוהים, זה קשה. אני משתתקת במבוכה.

"כן, אני חייב להודות, את בהחלט טובה בזה. הייתי שמח לדעת איך היית נלחמת על משהו שהוא לא כיסא או חנייה, אלא נניח... על משהו אנושי?" הוא זוקר את גבותיו בסקרנות.

"על משהו אנושי... כמוך?" אני לוהטת מחוס. הטמפרטורה הקפואה בחוץ לא משפיעה עליי.

"אולי." הוא מצמצם את המרחק בינינו, מסיט קווצת שיער סוררת אל מאחורי אוזני ומקרב את לחיו אל לחיי. אני מרגישה את שפתיו נושכות קלות את תנוך אוזני. נשימתי נעשית כבדה, הזעזוע שאני מרגישה במעלה פנים ירכיי מרעיד ושערותיי סומרות. אני מקווה שהוא לא ייסוג, הוא מניח את ידו על לחיי. "יודעת מה? כן, מישהו כמוני. מדליק לחשוב מה היית עושה אם היית נלחמת עליי. זה היה מחרמן בטירוף, איך ששמת זין על הבחורה שהייתה אייתי ונישקת אותי ככה מולה, כאילו היא לא קיימת, כאילו אף אחד לא קיים."

אני מצטמררת מהמילים ומקולו שלוחש באוזני. שפתיו מטיילות במורד צווארי והוא מנשק את השקע שבין צווארי לכתפי. עיניי נעצמות מעצמן וגופי מתמסר למגעו החם. אני חשה זרמים ממעמקי בטני התחתונה שולחים אותות למשולש שממוקם בין ירכיי. ידו השנייה מלטפת את דרכה במעלה ירכי ופוגשת באמרת שמלתי הקצרה. בין עורי לידו מפרידים רק גרבוניס והתחושה מייצרת אצלי נזקקות וכמיהה טהורה. לפתע אוויר קר מטלטל את חושיי, הוא נסוג ממני. אני פוקחת את עיניי באחת ופוגשת במבטו. עיניו נראות פתאום קרות ומנותקות שנדמה כי הן מתמזגות עם הטמפרטורה ששוררת בחוץ.

"אני מקווה שנתראה שוב בטיסה הבאה שלי, אני סקרן לדעת מה יקרה. שיהיה לך אחלה ערב. כדאי שתיכנסי פנימה, כדי שלא תחטפי דלקת ריאות."

הוא מסתובב לאיטו, נכנס לג'פ, מניע ונוסע. אני בוהה בהלם ברכב שהולך ומתרחק ממני. האוויר שהיה כלוא בי, משתחרר באחת.

יריב

סע, יריב. סע ואל תסתכל לאחור, ככה תמיד עשית וככה תעשה גם עכשיו.

פאק, מאיפה אלוהים הנחית אותה? זה זמן כל-כך גרוע להיכנס להרפתקה עם מישהי. אולי אקטלג אותה רק בקטע של פאן? אני מנסה להירגע ולהשתעשע במחשבה הזאת ומהר מאוד מנענע בראשי. על מי אתה עובר? היא בחיים לא תהיה רק קטע של פאן. הנשיקה שלה התיכה אותי. מהרגע הראשון שראיתי אותה, היא כאילו חרתה על החזה שלי קעקוע בדמותה. לרגע לא האמנתי שהיא תתפוס אותי ככה בשתי ידיה ותנשק אותי. גם כשהייתי רחוק ממנה, בניו יורק, היא פאקינג תפסה את מרבית נפח מחשבותיי. אם זה לא מספיק, אז ברגע שאני חוזר לארץ, אלוהים מנחית אותה עליי כמו קופסת שוקולד יפה, שתוכנה טעים ומשובח.

אין סיכוי שלא אטעם אותה שוב. הרי בקלות אני יכול לאתר היכן היא גרה. אלוהים, כשהיא סיימה לנשק אותי, השפתיים שלה היו כל-כך אדומות ותפוחות שנדרשתי לגייס את כל כוחותי כדי לא לספק אותה עד אובדן חושים בו במקום.

תהיה מרוכז, יריב. אתה על סף סגירת עסקה חשובה, שטומנת בחובה סיכון לא קטן. אין זמן להסחות דעת עכשיו, ורותם היא חתיכת הסחת דעת.

אני נכנס הביתה עייף והביצים שלי כואבות. אני יודע שרק מקלחת קרה תפתור את בעיית החרמנות שלי. בדרך למקלחת אני מחליט שאני חייב לברר איפה היא גרה, אני לא מסוגל לשלוט בזה. אני סקרן לדעת עליה עוד. לראות אותה. יש בי צורך חייתי להרגיש אותה עירומה תחתי, פתוחה ומזמינה. כן. זה לגמרי מה שאני צריך.